

buông tay

buồn thu của trời dang tay cúi thấp nụ môi đầu
em thả xuống hồn anh như phố đêm ru gọn nốt
đàn trầm lời tình ái thuở mười lăm réo gọi xin em
vào cho thần tượng vươn cao cho những ưu tư
dặng tựa trái sầu không trở lại cùng mầu thu
phương thảo

tôi gặp nàng bấy giờ màu đêm thả xuống sương
thu còn bịn rịn như hôn nàng mới chớm mười
lăm

bài yêu ca khởi túu tôi gọi thầm tên thơ ngây làm
con chim dại hót tiếng khốn khổ của tình đầu rồi
chết rừng sê hoang mang vì cụm tóc nàng xanh
tuổi nhỏ có vô vàn tội lỗi thả cho trời cao cho
mây rộng biến đá yêu tinh thành cánh tay phương
thảo

ở đó em nằm câm nín; những tiếng nói chôn
sâu ngủ mãi đói đói mùa đông làm cỏ lạnh và
thân tàn và ý nghĩ vươn dài bóng tối anh tìm
đâu bờ bến một tinh cầu

những giọng đau thương chảy tựa cuồng lưu ảo
não những nỗi băn khoăn gục xuống bùi ngùi
em thoảng đến làm hồn anh suy tưởng trời mùa
thu bỗng nở nhụy mùa xuân trong ám thanh kỳ
diệu thật gần anh chợt thấy hồn tan sương khói
với mái tóc sông đêm xiết đói anh dang dở trên
những lời thầm vô nghĩa bài thơ xanh hôm nay
gào gọi thu vê

anh sẽ chẳng bắt được gì vì cánh tay em và vì
tất cả một mảnh mây mong manh nhẹ đầy hơi
thở không bao giờ anh bắt được em đâu xin em
cứ đi xin em cứ đi cùng hồn anh ở đó trong ánh
sáng mặt trời mùa đông khốn khổ làm sao anh
trở lại bây giờ

sưởi ấm nụ hôn

biển thì vô cùng rộng lớn có những con sông

chán nản về nguồn cùng với nỗi cô đơn một
chiếc bóng bay qua là hình em thế đó nó hiện
đến rõ ràng nó vô cùng chói lọi nó mang những
âm thanh của biển làm mủn nát thịt xương anh
và không còn gì không còn gì phương thảo thôi
em cứ quay đi đôi mắt cố lạnh lùng để anh còn
được thấy tên anh để anh không còn là một đời
tinh vật ở đây mùa xuân toàn những vuốt sắc
của rừng cưa xé những tình yêu lén lút ở đây
thể xác vây vùng những đón đau của nhớ vòng
 Tay lên sao trời chỉ độc khói ưu tư và hình ảnh
người tình chợt mất ở đây anh ăn năn cùng
thương để anh ngủ vùi đôi mắt cháy mù lòa
sâu thăm.

Thôi bây giờ nỗi nhớ thương chűu nặng
phương thảo buồn hơn cả mặt trời thu